

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 297/2011-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. augusta 2011 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti H., s. r. o., B., zastúpenej *Advokátskou kanceláriou K. spol. s r. o., konajúcou advokátom JUDr. R. K., B.,* pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41 Cob 302/2010 z 10. novembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti H., s. r. o., **o d m i e t a** pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. marca 2011 doručená sťažnosť spoločnosti H., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom

Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 41 Cob 302/2010 z 10. novembra 2010 (ďalej len „krajský súd“ a „rozsudok krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľka ako žalovaná bola účastníkom občianskeho súdneho konania o zaplatenie 384,50 € s prísl. pôvodne vedeného na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 60 Cb 126/06 (ďalej len „okresný súd“). Žalobkyňa sa proti žalovanej domáhala zaplatenia uvedenej peňažnej sumy z dôvodu nezaplatenia odmeny za poskytnutie účtovníckych služieb v decembri 2005. Okresný súd žalobe rozsudkom z 1. júla 2010 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) vyhovel a zaviazal sťažovateľku zaplatiť žalobkyni žalovanú sumu s 13 % úrokom z omeškania ročne od 29. januára 2006 do zaplatenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku s tým, že o trovách konania rozhodne po právoplatnosti rozsudku vo veci samej. Na základe odvolania sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu o veci rozhodoval krajský súd, ktorý sťažnosťou napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok okresného súdu ako vecne správny.

3. Sťažovateľka v sťažnosti prejavila nesúhlas s rozsudkami okresného súdu a krajského súdu a uviedla: *„Sťažovateľ podal odvolanie proti rozsudku okresného súdu, v ktorom ako svoj hlavný argument pri odôvodňovaní nesprávnosti rozsudku súdu prvého stupňa uviedol, že súd prvého stupňa stanovil výšku bezdôvodného obohatenia, na zaplatenie ktorého v rozsudku zaviazal sťažovateľa ako odporcu, bez vykonania znaleckého dokazovania za účelom stanovenia obvyklej ceny výkonov, ktorých vykonanie zo strany navrhovateľky pre odporcu považoval za preukázané a za nezaplatené zo strany odporcu s tým, že toto sťažovateľ považuje za takú zásadnú vadu konania, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Sťažovateľ súčasne ohľadom odôvodnenia nesprávnosti výroku rozsudku súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa úroku z omeškania uviedol aj to, že za nesprávne považuje jednak stanovenie povinnosti zaplatiť úrok z omeškania, a jednak aj termín, od ktorého má byť tento úrok z omeškania počítaný.*

V odôvodnení svojho rozsudku sa krajský súd vôbec nezaoberá vyššie uvedeným hlavným argumentom sťažovateľa pri odôvodňovaní nesprávnosti rozsudku súdu prvého stupňa, t.j. že súd prvého stupňa stanovil výšku bezdôvodného obohatenia, na zaplatenie

ktorého v rozsudku zaviazal sťažovateľa ako odporcu, bez vykonania znaleckého dokazovania za účelom stanovenia obvyklej ceny výkonov. Odvolací súd uviedol len to, že sa stotožnil s rozhodnutím okresného súdu, avšak okresný súd vo svojom rozhodnutí tiež vôbec nijako nevyargumentoval to, že výšku plnenia z titulu bezdôvodného obohatenia spočívajúceho v úkonoch vykonaných navrhovateľom pre odporcu nestanovil na základe odborných znalostí znalca, ale len svojou vlastnou úvahou.

V odôvodnení svojho rozsudku sa krajský súd vôbec vecne nezaoberá odvolacou námietkou sťažovateľa proti výroku rozsudku súdu prvého stupňa v časti týkajúcej sa úroku z omeškania, ktorá sa týka najmä termínu, od ktorého má byť tento úrok z omeškania počítaný. Sťažovateľ od počiatku súdneho konania už vo svojom odpore uviedol, že navrhovateľka mu žiadnu faktúru nedoručila a jej doručenie ani nebolo v súdnom konaní preukázané. Touto námietkou sťažovateľa a ani tým, či bola v konaní preukázaná alebo vyvrátená, sa nezaoberal vo svojom rozsudku ani súd prvého stupňa a ani odvolací súd, pričom odvolací súd úplne nesprávne uviedol, že sťažovateľ nič nenamietal voči úroku z omeškania a ak ho namietal vo svojom odvolaní, ide o novú skutočnosť, na ktorú preto neprihliada, a teda sa ňou nijako vecne nezaoberal. “

4. Ústavnoprávna argumentácia, ktorou sťažovateľka preukazuje zásah do jej označených práv, bola zredukovaná na nasledujúce tvrdenia: „Na základe všetkého vyššie uvedeného považujeme rozsudok krajského súdu za nedostatočne odôvodnený, vecne nepreskúmateľný a nepresvedčivý, a teda za arbitrárny. Vzhľadom na vyššie uvedené sme toho názoru, že krajský súd svojim nedostatočne odôvodneným, a teda arbitrárnym rozsudkom porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie. “

5. V petite sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že jej označené práva boli porušené rozsudkom krajského súdu a žiada, aby ústavný súd tento rozsudok zrušil a vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Cieľom predbežného prerokovania každého návrhu (vrátane sťažnosti namietajúcej porušenie základných práv a slobôd), je rozhodnúť o prijatí návrhu na ďalšie konanie alebo o jeho odmietnutí, a teda vylúčení z ďalšieho konania pred ústavným súdom zo zákonom ustanovených dôvodov. Pri predbežnom prerokovaní návrhu takto ústavný súd skúmal, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc,

návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

8. Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd zistil, že táto má predpísané náležitosti, je podaná v zákonnej lehote, oprávnenou osobou, nie je neprípustná a na jej prerokovanie má právomoc. Ďalej sa ústavný súd zaoberal otázkou, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

9. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Predovšetkým ústavný súd pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

10. V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu (a práva na spravodlivé súdne konanie) rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

11. Podstatné námietky sťažovateľky však opomínajú uvedenú judikatúru ústavného súdu a sťažnosť možno podľa jej skutočného obsahu (nesúhlas so skutkovými a právnymi závermi krajského súdu) vyhodnotiť v podstate ako ďalší opravný prostriedok. Argumentačná pozícia sťažovateľky totiž spočíva takmer výlučne v rovine podústavného práva a tvrdenému zásahu do označených práv sa venuje len minimálne, a aj to v absolútne všeobecnej rovine. Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy má však iný účel a význam (sleduje ochranu základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a slobôd), a preto ústavný súd skúmal len to, či krajský súd nemohol svojím rozsudkom porušiť niektoré z označených práv sťažovateľky.

12. Sťažnostné námietky sa v tomto smere sústreďujú na tvrdené nedostatky v odôvodnení rozsudku krajského súdu a absenciu primeranej reakcie krajského súdu na jej odvolacie dôvody. Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia rozsudku uviedol:

„Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že okresný súd správne v konaní preukázal, že navrhovateľka účtovnícke práce a daňové priznanie DPH za mesiac december 2005 vykonala a odporcovi odovzdala, čím vzniklo na strane odporcu bezdôvodné obohatenie na úrok navrhovateľky tým, že jej za takto vykonané práce nezaplatil odmenu. Medzi účastníkmi konania nedošlo k uzavretiu zmluvného vzťahu, ale výpovede svedkov potvrdili, že navrhovateľka pre odporcu účtovnícke práce vykonala. Účtovnícke práce vykonala pre odporcu aj v mesiaci september, október, november 2005, za ktoré jej odporca dohodnutú odmenu vo výške 348,50 Eur zaplatil. Keďže účastníci konania zhodne potvrdili, že si

dohodli za výkon účtovníckych prác odmenu vo výške 348,50 Eur mesačne, stotožnil sa odvolací súd s tvrdením okresného súdu, že pri výške odmeny prihliadal na tieto zhodné tvrdenia obidvoch účastníkov ohľadne výšky odmeny. V konaní nebolo preukázané, že by rozsah účtovníckych prác v mesiaci december 2005 mal byť iný ako v mesiacoch september až november 2005.

Odporca v odvolaní namietol aj stanovenie povinnosti zaplatiť úrok z omeškania a termín, od ktorého má byť tento úrok z omeškania počítaný. Podľa ustanovenia § 120 ods. 4 O. s. p. súd je povinný okrem vecí podľa odseku 2 poučiť účastníkov, že všetky dôkazy a skutočnosti musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie a vo veciach, v ktorých sa nenariaďuje pojednávanie (§ 115a) najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Skutočnosti a dôkazy uplatnené neskôr sú odvolacím dôvodom len za podmienok uvedených v § 205a. Podľa § 205a ods. 1 písm. c/ O. s. p. skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4. V odvolaní možno uvádzať nové skutočnosti alebo nové dôkazy ak odvolateľ nebol riadne poučený o tom, že všetky dôkazné prostriedky a skutočnosti musí predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, resp. ak sa pojednávanie nenariaďuje (§ 115a), tak najneskôr do vyhlásenia rozhodnutia vo veci samej, inak na ne súd nebude prihliadať. Odvolací súd zistil, že pôvodne sa navrhovateľka domáhala zaplata úroku z omeškania vo výške 3 % ročne zo sumy 348,50 Eur od 29. 1. 2006 do zaplata. V priebehu konania požiadala o pripustenie zmeny žaloby ohľadne výšky úroku z omeškania keď žiadala o úrok z omeškania vo výške 13 % ročne zo sumy 348,50 Eur od 29. 1. 2006 do zaplata. Okresný súd písomné vyhotovenie zmeny návrhu na začatie konania právnenému zástupcovi odporcu krátkou cestou na pojednávaní konanom dňa 26. 1. 2010 doručil a zároveň pripustil zmenu návrhu. V zápisnici z pojednávania zároveň vyzval účastníkov konania podľa § 120 ods. 4 O. s. p. na predloženie alebo označenie všetkých dôkazov alebo skutočností, ktoré navrhujú v tomto súdnom konaní vykonať. Odporca ani na tomto pojednávaní, ani na ďalších pojednávaniach neuviedol voči výške úroku ani termíne platenia úroku žiadne námietky, aj na pojednávaní konanom dňa 11. 6. 2010 boli účastníci vyzvaní podľa § 120 ods. 4 O. s. p. na predloženie všetkých dôkazov a skutočností, ktoré ešte mienia vo veci vykonať. Keďže odporca bol v konaní pred okresným súdom viackrát

poučený podľa § 120 ods. 4 O. s. p., a k úroku z omeškania sa nevyjadroval, tento nenamietal, mal odvolací súd za to, že jeho námietka ohľadne stanovenia povinnosti zaplatiť úrok z omeškania a termín, od ktorého má byť tento úrok z omeškania počítaný uvedená v odvolaní je novou skutočnosťou, ktorú v konaní pred okresným súdom odporca nenamietal, preto na túto námietku odporcu odvolací súd ako na novú skutočnosť neprihliadal.“

13. Jadro právneho problému v právnej veci sťažovateľky takto spočívalo v právnom posúdení existencie a výšky nároku žalobkyne na zaplatenie žalovanej sumy z titulu bezdôvodného obohatenia sa sťažovateľky spočívajúceho v prijatí účtovníckych prác vykonaných žalobkyňou bez existencie zmluvy. V intenciách mantinelov možných zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov posúdil ústavný súd len to, či rozsudok krajského súdu je ústavne udržateľný, t. j. či nevykazuje znaky svojvôle, arbitrárnosti, či je náležite odôvodnený a či výklad práva všeobecným súdom nie je taký, že popiera účel a zmysel príslušných zákonných noriem (m. m. I. ÚS 23/2010).

14. Z odôvodnenia sťažnosťou napadnutého rozsudku krajského súdu podľa názoru ústavného súdu jasne a zrozumiteľne vyplývajú dôvody, pre ktoré potvrdil rozsudok okresného súdu. V odôvodnení napadnutého rozsudku dal krajský súd sťažovateľke podrobnú a ústavne akceptovateľnú odpoveď na to, (i) ako na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k záveru o existencii a výške nároku žalobkyne, a prečo (ii) v danej veci nemohol prihliadať na odvolaciu námietku týkajúcu sa úroku z omeškania. V okolnostiach prípadu preto ústavný súd konštatuje, že právny záver krajského súdu nevykazuje znaky arbitrárnosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým zásadne poprel ich účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010). Skutočnosť, že sa sťažovateľka s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť tento právny názor svojím vlastným (m. m. II. ÚS 134/09, I. ÚS 417/08).

15. V rozsudku krajského soudu tedy ústavní soud při předbežném prerokování stížnosti nezjistil nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim korekciu zo strany ústavného soudu. Pokiaľ teda ide o namietaný zásah do základného práva na súdnu ochranu sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavní soud uzatvára, že rozsudok krajského soudu je vnútorne logický, nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho všeobecného soudu, rešpektuje zákonné požiadavky na odôvodnenie (skutkové a právne) rozsudku [§ 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“)] nie je arbitrárny a zrozumiteľným spôsobom dáva odpoveď na otázku, prečo krajský soud rozsudok okresného soudu ako vecne správny potvrdil. Inak povedané, v stížnosti absentuje ústavno-právny rozmer, čo je dané aj jej samotným odôvodnením, kde ústavno-právna argumentácia je zhrnutá v 8 riadkoch. V súvislosti so sťažovateľkiným prejavom nespokojnosti s namietaným rozsudkom krajského soudu ústavní soud konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie soudu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup soudu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. V opačnom prípade nemá ústavní soud dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

16. Nad rámec potreby, avšak reagujúc na sťažnostné dôvody, ústavní soud dodáva, že sťažovateľka síce vytýka krajskému soudu, že akceptoval rozsudok okresného soudu v časti určenia výšky priznanej istiny bez nariadenia znaleckého dokazovania, avšak ani zo stížnosti a ani z doplnenia odvolania (príloha stížnosti) nevyplýva, že by sťažovateľka v súlade s povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení (§ 120 ods. 1 OSP) v lehote určenej v § 120 ods. 4 OSP (pred vyhlásením uznesenia o skončení dokazovania okresným súdom) navrhla okresnému soudu vykonať znalecké dokazovanie na preukázanie obvyklej ceny výkonov žalobkyne. Z obsahu odôvodnenia rozsudku okresného soudu vyplýva, že sťažovateľka navrhovala vykonať znalecké dokazovanie iba v odbore písomoznalectva, čomu okresný soud nevyhovel. Na preukázanie obvyklej ceny výkonov žalobkyne však sťažovateľka pred okresným súdom znalecké dokazovanie nenavrhovala

(opak netvrdila a ani nepreukázala), a preto sú jej námietky v tomto smere vo vzťahu k rozsudku krajského súdu právne irelevantné. V sporovom konaní (o čo išlo v prejednávanej veci) je totiž ťažisko dokazovania pred prvostupňovým súdom a navrhovanie dôkazov a ich vykonávanie pred odvolacím súdom je zákonom obmedzené (§ 120 ods. 4, § 205a ods. 1 a § 213 ods. 4 až 7 OSP). Navyše možno zvýrazniť, že rozhodnutie o výške nároku žalobkyne za mesiac december 2005 v rovnakej výške ako za predchádzajúce mesiace (september až november 2005) pri preukázanom zhodnom rozsahu účtovníckych prác má vnútornú logiku a nemožno ho považovať za nerozumné.

17. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti totiž možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označila sťažovateľka, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, II. ÚS 98/06, III. ÚS 198/07). Keďže došlo k odmietnutiu sťažnosti, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľky (návrh na zrušenie rozsudku krajského súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie), pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. augusta 2011